

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/243/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318200550
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4318200550.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobkyne: X. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. Q. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária FALIS & Partners, s. r. o., so sídlom Lermontovova 14, Bratislava, IČO: 51 769 654, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2.256,84 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 6. augusta 2018 č.k. 5Csp/10/2018-90, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 2.256,84 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 2.256,84 eura od 06.02.2018 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa domáhala proti žalovanému zaplatenia peňažnej sumy vo výške 2.256,84 Eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. V podanej žalobe žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že so žalovaným uzavrela dňa 07.05.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500024851, na základe ktorej jej mal byť poskytnutý úver vo výške 1.170,- Eur s tým, že už na začiatku zmluvného vzťahu si však žalovaný zrazil z istiny poplatok za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru /článok 8.1 zmluvy/, vo výške 168,17 Eur. Na základe tejto skutočnosti tak skutočná výška úveru bola 1.001,83 Eur čo vyplýva aj z karty klienta. Takýto úver sa žalobkyňa zaviazala splácať formou 42 mesačných splátok po 62,69 Eur s tým, že celkovo tak mala zaplatiť 2.632,98 Eur, pričom však poukázala na účet žalovaného celkovú sumu 3.386,85 Eur. Podľa názoru žalobkyne tak v rozsahu sumy 2.385,02 Eur došlo k plneniu nad rámec poskytnutého úveru. Zmluvu pokladala za bezúročnú a bezpoplatkovú a to s poukazom na § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010, pretože neobsahuje zákonné náležitosti, a to termín konečnej splatnosti úveru. Okrem toho sú nesprávne uvedené údaje o výške RPMN, pretože poskytnutý úver podľa zmluvy bol 1.170,- Eur a celkové náklady 2.632,98 Eur, pričom zúčtovaná celková odplata za poskytnutie odkladu splátok pri podpise úveru bola vo výške 168,17 Eur a teda skutočný úver, ktorý jej bol poskytnutý je tak len vo výške 1.001,83 Eur. V zmluve uvedené RPMN / čl. 5/ vo výške 70,02 % resp. v čl. 6 vo výške 68,14 % je v nesprávne, pretože skutočná výška RPMN podľa internetovej kalkulačky je 86,33 %. Z uvedených dôvodov tak bola RPMN v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa, a preto je úver

bezúročný a bezpoplatkový a to s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010. Zároveň žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že pokiaľ ide o výšku odplaty za poskytnutý úver, tak tá predstavuje 70,02 % ročne, čo niekoľkonásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery, čo je v rozpore so zákonom, ako aj s dobrými mravmi. Zmluva o revolvingovom úvere tiež obsahuje väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky, ako aj ustanovenia, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom. Podľa názoru žalobkyne je predmetná zmluva absolútne neplatná.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa žiadosťou zo dňa 06.05.2013, ktorá bola obsiahnutá v článku 5 zmluvy o revolvingovom úvere požiadala ako dlžník a fyzická osoba žalovaného o poskytnutie úveru vo výške 1.170 eur, pričom splatnosť úveru mala byť 42 mesačných splátok, k 16. dňu v mesiaci. Výška navrhutej mesačnej splátky bola 62,69 eura s tým, že celková čiastka, ktorú mala ako dlžník zaplatiť, bola 2.632,98 eura. Predpokladaná RPMN za úver mala byť 70,02 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 47,29 %, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eura, celková čiastka revolvingu, ktorú musela ako dlžníčka zaplatiť 1.504,56 eura, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 % a ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Účelom čerpania úveru bola rodinná udalosť. Následne žalovaný dňa 07.05.2013 schválil revolvingový úver vo výške 1.170 eur, pričom splatnosť úveru bola 42 mesačných splátok k 16. dňu v mesiaci. Mesačná splátka vrátane úroku bola dojednaná vo výške 62,69 eura s tým, že celkovú čiastku, ktorú musel dlžník zaplatiť, bola vo výške 2.632,98 eura. RPMN za úver bola určená 68,14 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN za úver 47,29 %, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eura, celková čiastka revolvingu, ktorú mala dlžníčka zaplatiť 1.504,56 eura, predpokladaná RPMN úveru za poskytnutý revolving 70,02 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,75 %. V článku 8 zmluvy okrem iného bola uzavretá aj dohoda o poskytnutí služby, na základe ktorej sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyňi na jej žiadosť a po splnení podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého jej na základe jej žiadosti. Dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby možnosti odkladu splátok vo výške 168,17 eura a za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 87,36 eura a to v prípade, ak bude dlžníkovi poskytnutý. Následne žalovaný oznámil ako veriteľ schválenie úveru dlžníkovi a to dňa 07.05.2013.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že podmienky schváleného úveru boli - výška úveru schválená 1.170 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky 62,69 eura, dátum splatnosti prvej splátky 16.06.2013, dátum splatnosti poslednej splátky 16.11.2016, periodicita splácania úveru - mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periodicity splácania 16., celková výška úveru 1.170 eur, RPMN úveru 68,14 %, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísaniu zmluvy o úvere 47,29 %, schválená výška revolvingu 704,23 eura, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 704,23 eura, mesačná výška splátky po vykonaní revolvingu 62,69 eura, RPMN po vykonaní revolvingu - predpokladaná výška 70,02 %, úverový limit 1.170 eur, celovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.632,98 eura, odplata za poskytnutie služby v zmysle článku 8.1 písm. a) 168,17 eura, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 1.504,56 eura, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %, ročná úroková sadzba úroku z omeškania 5,75 %, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy 07.05.2013. Z karty klienta zistil, že vyplatená čiastka zo strany žalovaného bola 1.001,83 eura s tým, že žalobkyňa splatila sumu 879,25 eura a zostávalo doplatiť 1.753,73 eura. Takéto splátky v zmysle karty revolvingu boli vykonané od 16.06.2013 do 16.08.2014. Z potvrdení od banky ČSOB vyplýva, že dňa 12.09.2014, 13.08.2014, 27.11.2014 a 15.10.2014 vykonala žalobkyňa úhrady vo výške 62,69 eura mesačne, pričom v zmysle variabilného symbolu tieto úhrady boli vykonané z titulu uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere. Z potvrdenia od zamestnávateľa žalobkyne Železnice slovenskej republiky Bratislava vyplýva, že žalobkyňi vykonávali zrážky zo mzdy na základe doručenej dohody PROFI CREDIT a k 31.12.2017 poukázali na účet spoločnosti pod variabilným symbolom 8500024851 zrážky vo výške 2.256,84 eura. Z oznámenia žalovaného zo dňa 22.01.2018, ktoré zasielal žalobkyňi vyplýva, že žalobkyňa uhradila všetky záväzky vyplývajúce zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024851 a z tohto dôvodu považuje žalovaný zmluvný vzťah za ukončený s tým, že žalobkyňi vznikol preplátok vo výške 10,50 eura. Zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľom za štvrtý štvrťrok 2012 vyplývajú údaje o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch v závislosti od doby splatnosti, pričom pri úveroch do výšky 1.500 eur s dobou splácania od 1 do 5 rokov bola RPMN vo výške 47,29 %. Z výzvy na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 01.02.2018 vyplýva, že právny zástupca žalobkyne

vyzval okrem iného žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere z dôvodu, že úver bol bezúročný a bezpoplatkový s tým, že zmluva obsahuje veľké množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, odplata za poskytnutie úveru dosahuje úroveň 70 %, čo niekoľkonásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu, a preto vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 2.447,71 eura. Vydanie takéhoto bezdôvodného obohatenia žiadala žalobkyňa vydať do 05.02.2018.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 37 ods. 1, § 39, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 52 ods. 1-4, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

6. Na základe zistených skutkových okolností súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobkyňa požiadala žalovaného o poskytnutie úveru vo výške 1.170 eur. Žalobkyňa má postavenie spotrebiteľa, a žalovaný má postavenie dodávateľa, tak ako to definuje Občiansky zákonník v § 52 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že platným spôsobom, tak ako to vyžadujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka v súvislosti s uzatváraním zmlúv nebola uzavretá takáto zmluva o revolvingovom úvere. V článku 5 zmluvy o revolvingovom úvere boli uvedené podmienky, za ktorých žalobkyňa bola ochotná uzavrieť takúto zmluvu a tento článok 5, ktorý bol podpísaný zo strany žalobkyne dňa 06.05.2013 je potrebné považovať za návrh na uzavretie zmluvy, ktorý bol adresovaný žalovanému. Na druhej strane žalovaný v článku 6 tejto zmluvy schválil a určil podmienky úveru, za ktorých bol ochotný poskytnúť finančné prostriedky žalobkyňi. V tomto článku 6 zmluvy však neboli bezpodmienečne a bez akýchkoľvek výhrad, resp. zmien schválené zmluvné podmienky, ktoré navrhla žalobkyňa v článku 5. Poukázal predovšetkým na údaj o RPMN za úver, keď v žiadosti o poskytnutie úveru bola uvedená predpokladaná výška RPMN 70,02 % ročne, pričom v článku 6 - schválenie úveru bola RPMN za úver uvedená vo výške 68,14 %. Okrem toho v schválení revolvingového úveru v článku 6 bola uvedená aj ročná úroková sadzba úrokov z omeškania vo výške 5,75 % ročne, zatiaľ čo v článku 5 - teda v návrhu na uzavretie zmluvy takýto údaj chýbal. Samotná skutočnosť, že v článku 7 vyhlásila žalobkyňa, že si môže jednostranne žalovaný bez súhlasu dlžníka znížiť, upraviť výšku, počet, splatnosť jednotlivých splátok úveru, RPMN úveru, pričom výška úroku a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného dlžníkom, bez toho aby to znamenalo porušenie povinností zo strany veriteľa, nemôže konvalidovať skutočnosť, že návrh zo strany žalobkyne nebol bezpodmienečne a bez akýchkoľvek zmien prijatý zo strany žalovaného. Takýmto dojednaním by sa žalobkyňa ako spotrebiteľ a slabšia zmluvná strana vopred vzdávala svojich práv a žalovanému by to umožnilo jednostranne diktovať si zmluvné podmienky. Okrem toho oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 07.05.2013 nebolo podpísané žalobkyňou, pričom zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. vyžaduje písomnú formu. Keďže z uvedených dôvodov zmluva platným spôsobom nevznikla, tak súd prvej inštancie následne preskúmal, či nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neplatnej zmluvy je dôvodný. Zistil, že žalobkyňa dostala finančné prostriedky od žalovaného v rozsahu 1.001,83 eura, pretože aj keď mal byť schválený úver vo výške 1.170 eur, tak žalovaný si započítal pohľadávku z titulu zmluvy dohody o poskytnutí služby obsiahnutej v článku 8. Žalobkyňa vykonala úhrady v prospech žalovaného celkovo v rozsahu 3.386,85 eura, pričom táto skutočnosť nebola namietaná zo strany žalovaného. Žalobkyňa tak plnila nad rámec istiny poskytnutého úveru v rozsahu 2.385,02 eura, pričom si však uplatňuje len vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.256,84 eura, ktoré predstavujú vykonané zrážky zamestnávateľa žalobkyne za mesiac január 2015 až do 31.12.2017. Túto skutočnosť žalovaný nerozporoval, a preto ju súd prvej inštancie považoval za nespornú. Z uvedených dôvodov vyhovel žalobe v plnom rozsahu, pretože zmluva o revolvingovom úvere bola neplatná a v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného v rozsahu 2.385,02 eura, avšak nemohol rozhodnúť nad rámec žaloby.

7. Súd prvej inštancie priznal žalobkyňi odo dňa 06.02.2018 aj úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z., a to vo výške 5,00 % ročne, pretože žalovaný sa dostal do omeškania s peňažným plnením, pretože bezdôvodné obohatenie nevydal ani na základe výzvy žalobkyne zo dňa 01.02.2018 v lehote určenej vo výzve /do 05.02.2018/.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňi, ktorá bola úspešná v celom rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

9. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný, žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietal, že súd prvej inštancie v prvom rade nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet, je podľa jeho názoru takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Podľa názoru žalovaného išlo o základnú otázku, s ktorou sa mal súd vyporiadať. Uviedol, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávava a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod.) vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju. Aj súdna prax dospela k obdobnému záveru. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z.z. Ďalej žalovaný uviedol, že z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Otázka „dohody“ o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Zákon č. 129/2010 Z.z. vôbec nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené. Poukázal na to, že samotný zákon č. 129/2010 Z.z. napríklad v § 11 ods. 1 písm. c) uvádza, že nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa spôsobuje bezúročnosť úveru. Teda zákon aj na tomto mieste vychádza z určenia RPMN spôsobom stanoveným v zákone č. 129/2010 Z.z., a nie z toho, že pôjde o dohodnutý údaj. Ak by odvolací súd prijal záver súdu o dohodovaní RPMN, potom jeho dôsledkom okrem iného by bolo to, že napríklad pri uzatváraní zmlúv dištančným spôsobom by nikdy nemohlo dôjsť vlastne k vzniku zmluvy. Ak by hodnota RPMN mala byť vždy potvrdzovaná (ako predpoklad vzniku zmluvy), tak zmluva by vznikala okamihom, kedy by nastali účinky úkonu každej zo strán, s ktorými zákon spája vznik zmluvy. Tým by bolo doručenie prijatia návrhu (návrhu hodnoty RPMN). Ak by však dohoda o RPMN bola podmienkou vzniku zmluvy, potom až uvedeným okamihom by dochádzalo k vzniku zmluvy, čo by ale znamenalo, že by sa hodnota RPMN znovu musela počítat a takto vypočítaná hodnota opätovne oznámiť dlžníkovi. Celý proces by takto pokračoval vlastne do nekonečna. Údaj o ročnej úrokovej sadzbe úroku z omeškania rovnako nie je predmetom dojednávania strán, ale ide o hodnotu stanovenú v zmysle právnych predpisov. Ide o údaj, ktorý sa odvíja od základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a môže byť do času schválenia úveru zmenený na základe rozhodnutia ECB.

10. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok účinný od 01.07.2016), odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle § 387 ods. 1 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a nebude ich opakovať.

14. Odvolací súd dodáva, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané v odvolaní.

15. Žalobkyňa uplatnila svoj nárok z titulu bezdôvodného obohatenia od žalovaného zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán (v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 43a ods. 1 a § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka) v časti údajov o RPMN. Prijatie návrhu žalobkyne na uzavretie zmluvy obsahuje zmeny v časti RPMN, a tak je novým návrhom s poukazom na § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najmä keď údaj o RPMN je podstatnou náležitosťou písomnej úverovej zmluvy (§ 9 ods. 1, 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.). Žalovaný ani nepreukázal, že by žalobkyňa akceptovala jeho (nový) návrh zmluvy z bodu 6. tlačiva. Tlačivo - oznámenie veriteľa o schválení úveru je taktiež len (novým) jednostranným návrhom na uzavretie zmluvy, keď sú v ňom oproti údajom z návrhu žalobkyne nielen zmeny vo výške RPMN úveru, ale aj iné zmeny a nové údaje. Pokiaľ žalovaný v konaní nepreukázal doručenie vyjadrenia písomného súhlasu žalobkyne s návrhom predloženým žalovaným ako veriteľom podľa § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, potom nepreukázal uzavretie písomnej úverovej zmluvy medzi ním a žalobkyňou, najmä keď s poukazom na § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zmluva uzavretá (až) okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu. Absencia písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere má za následok, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Obrana žalovaného v odvolaní, že išlo o prijatie návrhu žalobkyne s výhradami je neprijateľná, pretože v zmysle § 44 ods. 2 OZ prijatie návrhu, ktoré obsahu dodatky, výhrady alebo obmedzenia je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Návrh i jeho prijatie musia obsahovať úplne zhodné dojednania a zmluvné údaje. Náležitosti zmluvy v návrhu i v prijatí sa nemôžu odlišovať.

16. Vzhľadom k dôvodom uvedeným súdom prvej inštancie i k odvolacím súdom uvedeným skutočnostiam, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1 CSP. V tomto štádiu konania bola úspešná žalobkyňa, keďže jej však žiadne odvolacie trovy nevznikli, odvolací súd vyslovil, že sa jej nárok na náhradu týchto trov nepriznáva.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).